COSMOPOLIS

Upřímné, surové a nesmírně sexy.
ELENA ARMAS

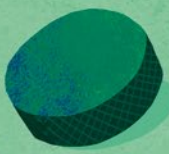

KŘEHKÁ *srdce*

PEYTON CORINNE

COSMOPOLIS

KŘEHKÁ *srdce*

PEYTON CORINNE

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2025 by Peyton Corinne. All rights reserved.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Martinová, 2026

ISBN 978-80-271-5365-7

Pro AK.
Pro případ, že bys nevěděl, jak moc mě
za posledních deset let ovlivnilo tvé laskavé
a neochvějné přátelství, tahle kniha je pro tebe.
Naše přátelství se nezrodilo ze zármutku,
ale právě v něm rostlo.
A myslím, že díky tomu je nezměrně silnější.

PLAYLIST

Jump Rope Gazers • *The Beths*
Lollipop • *Lil Wayne feat. Static Major*
Casual • *Chappell Roan*
mirrorball • *Taylor Swift*
Wet Dream • *Wet Leg*
My Honest Face • *Inhaler*
LOVE • *Kendrick Lamar feat. Zacari*
tolerate it • *Taylor Swift*
Pool House • *The Backseat Lovers*
don't worry, you will • *lovelytheband*
striptease • *carwash*
Motion Sickness • *Phoebe Bridgers*
Reflections • *MisterWives*
Linger • *The Cranberries*
This Side of Paradise • *Coyote Theory*
broken • *lovelytheband*
There She Goes • *The La's*
Take Care • *Beach House*
The Smallest Man Who Ever Lived • *Taylor Swift*
complex (demo) • *Katie Gregson-MacLeod*
Cool About It • *boygenius*
Young Folks • *Peter Bjorn and John*
Dreamer (Stripped Down) • *Mokita, Kaptan*
House Song • *Searows*
Chiquitita • *ABBA*

Good Looking • *Suki Waterhouse*
ceilings • *Lizzy McAlpine*
I Can't Handle Change • *Roar*
You Could Start a Cult • *Niall Horan*
Dizzy on the Comedown • *Turnover*
Scary Love • *The Neighbourhood*
Gasoline • *The Weeknd*
Hot • *Cigarettes After Sex*
The Sunshine • *Manchester Orchestra*
As I'm Fading Into You • *Blevins*
Daddy Issues • *The Neighbourhood*
Falling • *Harry Styles*
Smoke Signals • *Phoebe Bridgers*
Big Jet Plane • *Angus & Julia Stone*
Driver's Seat • *Madds Buckley*
Glue • *Nat & Alex Wolff*
We Don't Have to Take Our Clothes Off • *Ella Eyre*
You're Somebody Else • *flora cash*
Liability • *Lorde*
Quiet, The Winter Harbor • *Mazzy Star*
I'm in Love • *Jelani Aryeh*
Fearless (Taylor's Version) • *Taylor Swift*
I Don't Wanna Wait Til Christmas • *Summer Camp*
Kissing in Swimming Pools • *Holly Humberstone*
The Very First Night (Taylor's Version) • *Taylor Swift*
Touch • *Sleeping at Last*
Keep Driving • *Harry Styles*
You're Gonna Go Far • *Noah Kahan*
Sure Of • *Caamp*
So High School • *Taylor Swift*
Forever • *Noah Kahans*

PROLOG

První ročník – „Noc, na kterou si on nepamatuje"

Rora

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Než otevřu oči a znovu si sama sebe pomalu prohlédnu v zrcadle ve vydýchané koupelně na koleji, zopakuju si tu mantru v duchu ještě třikrát.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Řeknu si tu větu znovu a přejedu rukama po upnutém černém tílku s tenkými ramínky a černé džínové sukni. Obojí se pokusím stáhnout níž, jako by tam snad ještě zbývala nějaká látka, která by mohla zakrýt můj odhalený pupík a nadprůměrně dlouhé nohy. Nutkání převléknout se je téměř neodolatelné, jenže…

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Jenže si připadám sexy. Připadám si silná a krásná.

Někdo zaklepe na dveře a přes tenké dřevo se znuděným tónem ozve: „Jsi v pohodě?"

Se sebevědomým úsměvem rozrazím dveře a přehodím si přes rameno pár pramenů vlasů, které jsem si nemilosrdně vyžehlila do rovna.

„Co myslíš?" zeptám se a očima přelétnu nenucený sex-appeal své nové spolubydlící.

Přeměří si mě pohledem a já nejistě sklopím oči ke svému oblečení. Vedle Sadie Brownové začínám mít pocit, že bych si rovnou mohla nechat na čelo vytetovat *PANNA*.

Je drobná a svalnatá, má silné nohy a zadek, pro který bych vraždila. Ten jí momentálně obepíná lesklá kůže a světle modrý korzet zase rozzařuje její bledou pleť. Dokonce i její líčení – oči zvýrazněné dokonalými černými linkami a rubínově červené rty – ve mně vyvolává pocit, že jsem jen malá holka, která si na víčka tajně naplácala máminy třpytky a někdo ji při tom načapal.

„Vypadáš nádherně," prohlásí, ale to už se zase věnuje telefonu, zabraná do zběsilé textové konverzace. Trochu mě to zamrzí, stejně jako už snad milionkrát za ten měsíc, co se z nás staly spolubydlící. Ale já jsem odhodlaná ji přimět, aby mě měla ráda. Rozhodla jsem se, že bude moje kamarádka.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

„Připravená?"

Znovu se na ni zářivě usměju, přestože ona se nijak neobtěžuje mi úsměv opětovat.

„Jo," vydechnu. „Připravená."

• • •

Během pár minut mě to úplně pohltí a celá se třesu vzrušením. Připadá mi, jako by se mi páteř uvolňovala jako had omámený tou opojnou energií kolem mě. Hudba duní tak hlasitě, že ji cítím až v podpatcích, a její rytmus mnou otřásá, zatímco se naslepo prodírám davem za Sadie. Zoufale se s ní snažím držet krok, přestože mě odmítá vzít za ruku.

Nepotřebuju, aby mě vodila za ruku. Nejsem děcko.

Někdo do mě vrazí a trefí mě do ramene tak prudce, že na přehnaně vysokých podpatcích zavrávorám a narazím do zdi. Kluk se omluví a pokusí se na mě usmát, ale já se protlačím kolem něj, protože za žádnou cenu nechci ztratit svou spolubydlící z dohledu.

Zastavíme u vchodu do hlavního sálu, kde všichni buď posedávají na pohovkách, nebo tančí způsobem, z jakého mi rudnou tváře, jen se na ně dívám.

Žaludek se mi sevře směsicí touhy a nervozity.

„Jsi v pohodě?" zeptá se Sadie, právě když se kolem ní protáhne nějaký obrovský chlap. Loktem ho odstrčí a něco podrážděně zavrčí.

„Jo," odpovím, ale v okolním ruchu si spíš připadám, jako bych křičela. „Je to tu super."

Přikývne a znovu si mě přeměří. Pod jejím pohledem se ošiju a okamžitě se ve mně probudí všechny moje nejistoty.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Přehodím si vlasy přes rameno a nasadím široký úsměv.

„Nechceš něco k pití?" zeptám se.

„Hned jsem zpátky," řekne ve stejnou chvíli a její hlas snadno přehluší ten můj.

„Kam jdeš?" zajímám se zdánlivě nenuceným tónem, ale zápěstí jí přitom svírám jako záchranný kruh v moři těl kolem nás.

Významně sklopí oči k mojí ruce, a tak ji pustím.

„Tamhleten bude můj," ukáže na kapitána fotbalového týmu, kterého jsem viděla na plakátech po celé škole. Je ve čtvrťáku, urostlý, pohledný a pro prvačky jako my až příliš populární.

Jenže on se na Sadie taky dívá, jako by byla jeho další kořistí.

„Jdu na záchod. Hned jsem zpátky. Všechno v pohodě?"

Chci říct, že ne, že nic není v pohodě. Že i když mi nic neslíbila, myslela jsem, že mezi holkami platí nepsané pravidlo, že kamarádku někde jen tak nenecháte. Nikoho tady neznám, vůbec netuším, co mám dělat, a v životě jsem nevypila ani kapku alkoholu.

Chtěla jsem, aby dnešní večer byl jiný. Abych *já* byla jiná.

Ale zase jen stojím stranou.

„Jasně," usměju se naoko bezstarostně a zastrčím si neposlušný pramen za ucho. Kvůli vlhkosti už se mi vlasy zase začínají kroutit. „Všechno v pohodě. Počkám tady."

Sadie je pryč ještě dřív, než stihnu dokončit větu, a během chvilky si toho kluka omotá kolem prstu, jako by snad ani nebyla o hlavu menší než on. Nemusí skoro nic říkat. Ochotně ji následuje a oba zmizí v temné chodbě.

Zůstanu tam stát jako tvrdé I a veškerá euforie, ten opojný pocit lehkosti, za kterým jsem se ještě před chvílí hnala, je v tu ránu tentam. S hořkou pachutí v ústech se opřu zády o zeď.

Pohledem přelétnu místnost a vidím až do přeplněné kuchyně, kde někdo zřídil provizorní bar. Chci si dojít pro něco k pití, jenže vůbec netuším, co bych měla říct.

Chci se odvázat, ale nevím jak.

Otráveně vydechnu a uchýlím se k tomu, co umím nejlíp: k pozorování lidí.

Kousek ode mě stojí skupinka holek, které vypadají docela přátelsky, jenže mně trvalo skoro měsíc sebrat odvahu a zeptat se vlastní spolubydlící, jestli někam nezajdeme. Všechny jsou hezké, mají na sobě skvělé hadry a make-up jak od profesionála.

Chtěla bych jim ho pochválit, ale jazyk se mi přilepil k patru.

Světla jsou zhasnutá a davem v nekonečném pohybu přejíždějí slabé modré a bílé záblesky stroboskopů, ledabyle zavěšených v rozích místnosti. Všechno díky nim působí skoro neskutečně.

Jeden pár v tom zmateném, vířícím moři těl přitáhne mou pozornost jako kužel reflektoru. Pohybují se smyslně, jako ve scéně z filmu. Jeho dlaně jí kloužou po pase, zatímco ona se k němu tiskne a v rytmu hudby se pohupuje ze strany na stranu, dopředu a dozadu. On jí jednou rukou nadzvedne hedvábné vlasy, načež skloní hlavu k jejímu krku a několika polibky se propracuje až k uchu.

Je to skoro jako sledovat porno a já mám pocit, že mi hoří zátylek i celý obličej.

Ale je to příjemný žár. Nechci, aby přestal. Chci ho pocítit na vlastní kůži, sama ho prozkoumat.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Ten kluk ke mně natočí hlavu a usměje se, jako by mě právě přistihl při něčem zakázaném. Křivý úsměv, ze kterého přímo čiší potíže – ty nejlepší možné.

Něco jí pošeptá, než ji pustí, a dívka se vzápětí zatočí do náruče někoho jiného a tančí dál s ním. Stejně smyslně a tak nádherně, až se tají dech. Jenže já už ji nevnímám, protože ten kluk se vydá mým směrem.

Až na to, že prudce zahne doprava k opačné straně místnosti.

Skupinka, ke které se přidá, je o něco hlučnější. Stojí kolem stolu pokrytého řadou panáků a v rukou svírají vysoké plechovky nejrůznějších barev. Je tam šest nebo sedm kluků a sem tam se na některého z nich věší nějaká holka. Všichni jsou vysocí, svalnatí a tak pohlední, až z nich jde trochu strach. Hrají nějakou hru a někteří napůl tančí do dunivých basů *Lollipop* od Lila Wayna, aniž by spustili oči z toho, co mají rozložené před sebou. Vypadají, jako by jim o nic nešlo, a přitom je jasné, že každý z nich chce za každou cenu vyhrát.

Působí jako z jiného světa a já na ně nechtěně zírám o něco déle, než bych měla, protože od toho zatraceného kluka prostě nedokážu odtrhnout oči. A on se dívá na mě.

Tentokrát stojí víc na světle, takže si ho konečně můžu pořádně prohlédnout.

A ještě líp, když vzápětí zamíří ke mně.

Zlatavé vlasy má po stranách ostříhané nakrátko a nahoře lehce rozcuchané, jako by přesně věděl, jak si je upravit. Úsměv mu do tváří kreslí rýhy, jako by je někdo vytesal do mramoru, a smaragdové oči se mu třpytí, když se zazubí ještě víc a vstoupí do mého osobního prostoru. Jsem si skoro jistá, že musí cítit, jak mi srdce tluče do rytmu hudby.

„Dáš si drink?“ zakřičí, ale přes všechen ten rámus kolem ho sotva slyším.

Obličej už musím mít rudý jako neslíbatelnou rtěnku své spolubydlící, ale přikývnu.

„Super. Jeden mi zbyl." Na potvrzení svých slov zvedne malý plastový kelímek.

Místo aby mi ho podal, přehodí mi paži přes ramena a přesune se za mě.

Čistě instinktivně ho ze strachu popadnu za ruku a s vytřeštěnýma očima se zadívám na panáka.

„Nevím, jestli to zvládnu." Kývnu k alkoholu, který ve světle stroboskopů modře a jantarově probleskuje, a pak ke svému neznámému vzhlédnu. Sama nevím, jestli spíš proto, abych v jeho tváři našla povzbuzení, nebo abych se mohla dívat na jeho překrásný obličej.

Ušklíbne se, zvedne ruku a pomalu slízne kapku alkoholu, která mu vyšplíchla z kelímku a stekla po zápěstí. Pomalu, s rozzářenýma očima si jazykem přejede po kůži a mně začne docházet, že tohle není dobrý nápad.

„Neboj," řekne mi tentokrát přímo do ucha, abych ho slyšela. „To dáš."

Na okamžik přivřu oči a přešlápnu, abych znovu našla rovnováhu.

Tenhle kluk je proti mně úplný profík. Potřebuju spíš nějakou seznamovačku pro prváky nebo jeden z těch večírků, kde se hraje Super Smash. Tam snad najdu kluky, co pojedou víc v mém tempu.

Já potřebuju pomocná kolečka. Tenhle kluk se žene na plný plyn po okruhu v Monaku a já nemám nejmenší šanci ho zbrzdit.

Jenže než stihnu vycouvat, on mi obtočí ruku kolem krku a zvedne mi bradu. Jeho dlaň mě hřeje na hrdle, když mi zakloní hlavu do ohbí své paže.

Jeho prsty mě pálí na bradě, dlaň jemně svírá krk. Stačilo by ustoupit, říct ne a prostě mu vyklouznout zpod paže. Jenže já nechci. Chci tohle.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

„Otevři," zašeptá. Ten příkaz zní spíš jako provokace, ale oči se mu pořád pobaveně třpytí.

Je to ten nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy viděla.

Políbí mě? Bože, chci cítit jeho rty, vypadají tak měkce.

Rychle se otřepu a snažím se potlačit ruměnec, který mi do tváří vhánějí vlastní nemravné myšlenky. Otevřu pusu a on mi začne lít ten ohnivý alkohol do krku. Nejdřív se bojím, že se začnu dávit nebo ho vyprsknu, protože strašně pálí. Soustředím se však na jeho oči, na tu zvláštní hrdost, která se v nich zračí, zatímco se kouše do rtu. Pokračuje, dokud není plastový kelímek prázdný.

Na vteřinu zavřu oči a pevně stisknu rty, než si uvědomím, že mi trocha alkoholu vytéká koutky.

Nepustí mě. Jen mi natočí hlavu k sobě a pomalu ty kapky jantarové tekutiny slízne. Na okamžik cítím omamnou směs jeho kolínské a alkoholu, než…

Mě políbí.

Bože. Vyklouzne ze mě trapně hlasité zasténání, které naštěstí přehluší hudba, a jeho jazyk se najednou ocitne v mojí puse.

Obejme mě kolem pasu a přitáhne si mě těsně k sobě.

Sotva mám čas přemýšlet, a stejně bych ani při nejlepší možné vůli nebyla ničeho takového schopná, protože kombinace prvního polibku a prvního panáka v životě mi pořádně zamotala hlavu. Všechno kolem mě plave a prsty mám úplně znecitlivělé.

Trochu zavrávorám a on mi nechá ruce na bedrech, než se opatrně opřu o zeď. Ani si nevzpomínám, jak nebo kdy se nám podařilo vyměnit si místa.

„Páni," zašeptám. Zeširoka se usměje a lehce přikývne, jako by souhlasil. „Já… ehm…"

„Freddy!" ozve se hluboký hlas.

Zamračí se, jako by ho někdo násilím vytrhl ze zasněného opojení, a ohlédne se přes pravé rameno ke stolu, jehož osazenstvo nás upřeně pozoruje.

„Máte mi říkat Matty."

Mohutný kluk s kaštanovými vlasy popadne mého pana Neznámého kolem ramen a zatřese jím. Zároveň trochu i mnou, protože

Freddyho ruce mě pořád pálí na holé kůži v pase jako dvě rozžhavená cejchovadla.

„Přezdívky si nevybíráš ty, Freddy," prohlásí. „Ty vybíráme my. Tak pojď zpátky. Dáme si poslední beer pong a pak vyrazíme. Ráno máme trénink."

Vetřelec zmizí z naší bubliny a já s pootevřenou pusou pořád zírám na Freddyho alias Mattyho, nebo jak se vlastně jmenuje.

„Mně se Freddy líbí," špitnu zadýchaně a sotva slyšitelně. On však ta slova zachytí a věnuje mi široký úsměv. Skloní hlavu k mému krku a políbí mě, načež mi po kůži přejede jazykem, až málem vykřiknu. Lehce se přisaje, než se zase odtáhne. Ještě předtím mě ale svýma silnýma rukama sevře kolem pasu a na okamžik nadzvedne ze země.

„Mně se zase líbíš ty," usměje se potutelně. Oči má zarudlé, ale třpytí se jako zelené hvězdy. Postaví mě zpátky na zem a začne couvat. „Jak se jmenuješ?"

„Dobře," vyhrknu bez přemýšlení. „A jsem Rora."

„Dobře, Roro." Znovu se usměje a dál couvá, až se mě dotýká už jen rukou propletenou s tou mojí a táhne mě s sebou zpátky k přeplněnému stolu.

Hrajeme beer pong, což spočívá hlavně v tom, že mě Freddy trpělivě učí pravidla navzdory protestům svých kamarádů. Když se pak většina skupiny rozprchne, Freddy zůstane se mnou. Hlavy máme přitisknuté k sobě, pozorujeme lidi, kteří se courají kolem, a šeptem si vyměňujeme komentáře na jejich adresu.

Pak mu zazvoní telefon. Ten zvuk působí příliš hlasitě a rušivě. Mrkne na displej.

„Aha, ehm…" Náhle jako by vystřízlivěl a rychle se odlepí od cihlové zdi, o kterou se opíráme. Vypadá rozrušeně, skoro vyděšeně. „Musím to vzít. Vrátím se pro tebe, jo? Hlavně nikam nechoď."

Vrazí do stolu a převrhne několik kelímků, ale ani si toho nevšimne a zamíří někam do klidu, kde může hovor přijmout.

Nehnu se, přestože moje ruce a nohy by samou radostí a euforií nejradši tancovaly.

Nehnu se, ani když se vrátí Sadie, stále stejně dokonale upravená jako předtím. Nikde jí netrčí ani vlásek. Zato quarterback ze čtvrťáku, který jde za ní, vypadá pořádně zřízeně a funí, jako by právě bez jediného dne tréninku dokončil celý triatlon.

Nehnu se, zatímco Sadie někde splaší další tři panáky Fireballu, který mi sice hrozně zachutnal, ale nesnáším ten houpavý pocit v hrudi, který se dostaví pokaždé, když ho do sebe kopnu.

Nehnu se, zatímco čekáme a čekáme a davy pomalu řídnou.

Nehnu se, ani když radost vystřídá zklamání. Až nakonec Sadie nasadí ten nejsoucitnější výraz, jaký mi věnovala od chvíle, kdy se z nás staly spolubydlící, a přesvědčí mě, abych šla s ní.

„Cítím se trochu trapně," přiznám jí konečně cestou na kolej. „Prostě jsem si myslela… Vlastně ani nevím, co jsem si myslela."

Sadie se na mě usměje, když ji předejdu. „Myslela sis, že tě chce. Nemusíš se stydět. Mně se to stává pořád."

Prudce zastavím a ona udělá totéž. Otočíme se čelem k sobě.

„Vážně?"

Sadie nakrčí čelo do toho svého obvyklého nespokojeného výrazu. „Pořád. Hledat si kluka na opileckým večírku nějakýho bratrstva nebo v baru je jako sázka do loterie, Roro. Fakt bych to nedoporučovala."

„Ale ty to děláš pořád." Alkohol mi trochu rozvázal jazyk, a tak přiznám: „Jen chci být normální."

Sadie mě vezme za ruku – je to poprvé, co to udělá sama od sebe – a přitáhne si mě dost blízko na to, aby mě mohla obejmout kolem pasu.

„Tak to sis vybrala špatnou spolubydlící. Můj život je tak trochu jeden velkej průser… Ale vážně, nikdo není normální. Normálnost je na houby, jasný? Prostě buď taková, jaká jsi."

„Já nevím, jaká jsem."

„To neví nikdo. Prostě…" Odfrkne si, jako bych ji rozčilovala, ale začínám chápat, že taková Sadie Brownová zkrátka je. „Prostě si dělej,

co chceš, a každýho, kdo ti bude tvrdit, že nemůžeš, pošli do prdele, jo? Jestli chceš pařit, tak pař. A jestli nechceš, tak to nedělej."

Než domluví, dojdeme ke kolejím. Venku se pořád poflakuje pár lidí. Líbají se, smějí nebo se cpou něčím dobrým. Z té vůně se mi sbíhají sliny a musím odolat náhlému nutkání začít Sadie přemlouvat, ať zajdeme do Taco Bell.

Nakonec ani nemusím, protože Sadie už si to vykračuje k hlučné skupince kluků u kašny uprostřed nádvoří. Bez jediné známky nejistoty nebo zaváhání zamíří rovnou k tomu nejhezčímu.

Vysoký blonďák se usměje, jakmile ji spatří, a přitáhne si ji do krátkého objetí. Sadie se z něj okamžitě vykroutí a místo toho mu z ruky sebere tašku z fast foodu U Kuřete, který mimochodem určitě zavřel už před několika hodinami.

„Brzo něco podniknem?" zaslechnu ho, když se Sadie vydá zpátky ke mně.

„Možná!" zavolá přes rameno a pak se na mě podívá s výrazem, který naprosto jasně říká *ani náhodou*.

Počkám, dokud nejsme v bezpečí našeho malého pokoje na koleji a nesedíme každá na své posteli naproti sobě, než se jí zeptám, jak to vlastně dělá. Jak si tak bezostyšně jde za vším, co chce, zvlášť pokud jde o kluky.

Sadiin výraz se změní. Její věčně zamračená tvář ještě víc potemní. Odloží napůl snědené jídlo zpátky do tašky.

„Já jen," vysvětluju překotně, „že působíš hrozně sebevědomě. Spíš, s kým se ti zachce."

„To snad není zločin," vyjede na mě. „Sex mě baví stejně jako všechny ostatní."

Stáhne se mi žaludek. „Jasně." Někde v hlavě se mi rozezní alarm: *Panna. Panna. Panna.* Copak ho neslyší?

„Chceš ode mě radu?" zeptá se pořád stejně ostře. „Protože jestli jo, jednu ti dám. Nebuď jako já. Ani nechtěj být jako já. Jasný? Jsi hezká a určitě i chytrá a věř mi, můžeš být, kýmkoli budeš chtít."

„Ale já si myslím, že jsi skvělá." Ta slova ze mě vyletí sama od sebe a já trochu zahanbeně zrudnu. Jako bych měla na krku ceduli s nápisem *TAK STRAŠNĚ MOC CHCI BÝT TVOJE KAMARÁDKA*.

„Tak si to nemysli."

Hlas se jí nepatrně zlomí a já svraštím obočí. Napadne mě, jestli se nerozpláče. Paže mě skoro brní touhou ji obejmout, kdyby to náhodou potřebovala. Tak jak to dělají opravdové kamarádky.

Jenže Sadie se místo toho narovná, sklouzne z postele a přejde k miniledničce, aby zachránila svoje nejspíš už dávno okoralé jídlo.

Naše křehké spojenectví z dnešního večera se rozplyne jako dým ve větru. Zhasne lampičku a uloží se ke spánku. Nosí v tom drobném těle tolik vzteku. Chová se, jako by byla neustále připravená se s někým porvat. Bolí mě z toho u srdce.

Když zavřu oči a snažím se usnout, vybavím si Freddyho alias Mattyho. Jeho veselý úsměv, zvuk jeho hlasu, teplo jeho kůže. Znovu si přejedu prsty po rtech. Přísahala bych, že jsou pořád nateklé po jeho polibku.

KAPITOLA 1

Čtvrtý ročník – konec července, současnost

Rora

„Nech ho Roře."

Zarazím se a rozhlédnu se po otevřené kanceláři plné ostatních asistentů a doučovatelů z naší katedry. Špičkou tenisky znovu šťouchnu do poměrně těžkých dveří a podaří se mi je udržet otevřené dost dlouho na to, abych jimi proklouzla, aniž bych upustila obrovský štos papírů, který svírám v náruči.

Ani jeden z kluků, se kterými tady pracuju, se nenabídne, že mi pomůže.

Nikdo nehne brvou, když přecpané složky s žuchnutím odložím na svůj uklizený stůl.

Panuje tu ticho, ale to během letního semestru vždycky, zvlášť když probíhá zkouškové. Právě proto se pokaždé vracím dřív. A taky proto, že mě obvykle už začátkem července začne sžírat neodbytná touha být zase tady.

„Co mi má nechat?"

Rodger, jeden z dalších doučovatelů na katedře, mi hodí složku, kterou drží v ruce, zatímco Tyler, se kterým jsem poslední dva roky chodila, se ke mně zezadu připlíží, položí mi hlavu na rameno a začne si pohrávat s konečky mých vlasů.

„Rodger už nechce svýho studenta." Zasměje se a vtiskne mi polibek do vlasů. Ztuhnu a znejistím, protože když jsme spolu naposledy mluvili po telefonu, tvrdil, že spolu *rozhodně* nejsme.

S Tylerem jsme se poznali ve druháku, během mého prvního roku coby doučovatelky v oboru, který jsem si zvolila. Na Waterfell jsem nastoupila s tím, že chci studovat biomedicínu, ale ještě jsem nevěděla, jakým směrem se vydat. Tyler byl o ročník výš a během prvního roku doučování mi dělal mentora a průvodce.

Vzhlížela jsem k němu, protože byl úspěšný, chytrý a v našich hodinách uznávaný. A taky mě neúnavně uháněl, okázale a všem na očích. Nosil mi před hodinami kytky, tu a tam mě překvapil obědem v práci, nabízel se, že mě odveze do Brew Haven a zase zpátky, a to všechno ještě předtím, než jsme spolu vůbec začali chodit.

Moje romantická dušička z toho byla naměkko, nadšená, že se mi konečně dostává náklonnosti, o jaké jsem vždycky snila. Jenže v průběhu času se něco změnilo.

„Měli bychom to brát nezávazně. Nechat si otevřená zadní vrátka."

Jeho slova z našeho telefonátu minulý víkend mi znějí v uších jako vzdálený alarm, který ochotně ignoruju.

„Dobré ráno, zlato. Vítej v doupěti věčných stížností a ufňukánků všeho druhu."

Rozhodí ruce, jako by naši kancelář právě představoval divákům nějakého pořadu v televizi.

„Polib si, Donaldsone," odsekne Rodger, který vypadá podrážděněji než obvykle.

Kupodivu ho mám z celé téhle party nejradši. Možná proto, že bydlím s holkou, která je permanentně naštvaná na celý svět, a přesto je mojí nejlepší kamarádkou.

„Dobré ráno," odpovím trochu roztržitě, otevřu složku a zadívám se na ukázky prací před sebou. Rychle přelétnu očima pár řádků a zamračím se. „Vypadá to, jako kdyby to zkopíroval. A tím myslím slovo od slova. Copak to všechno opsal?"

„Do posledního písmenka," povzdechne si Rodger, promne si oči a sesune se na židli u společného stolu uprostřed kruhu našich pracovních stolů.

„Mně tyhle blbosti dělal pořád. Proto jsem ti ho loni hodil na krk," prohodí Tyler a cestou ke svému místu do Rodgera lehce strčí.

„Já už s tím klukem nemůžu pracovat," zamumlá Rodger do dlaní a promne si obličej, načež si prohrábne rozcuchané tmavé vlasy. „Měl jsem ho celý minulý semestr a tohle léto mě dorazilo. Prosím tě, Roro, zbav mě ho."

Na okamžik se kousnu do rtu, bokem se opřu o pult a položím na něj papíry. „Letní semestr už skoro končí, a kromě toho myslím, že na podzim už mám plno."

Tyler začne rozdávat kafe z kartonového tácku a já ho celou dobu sleduju. Když si mého pohledu všimne, rozpačitě se podrbe na zátylku.

„Promiň, nevěděl jsem, co by sis dala."

Bez ohledu na počasí si pokaždé objednávám úplně to samé – ledový dirty chia. Chodíme spolu už roky. Přesto se pousměju.

„To nic. Dám si něco v práci."

„To jsem si myslel." S úsměvem přejde ke mně a přitiskne mě k pultu. Vlepí mi další pusu a pak se zase narovná. „Ani náhodou si ho nevezme."

„Ale vezme. Rora je nejlepší doučovatelka, jakou tu máme. Lepší než my všichni dohromady, ne?" prohodí Mark, další z kolegů a Tylerův nejbližší kamarád. Protáhne se a zatočí se na kancelářské židli u svého stolu.

Není to kompliment. Právě naopak.

Když se na něco ptám, znamená to, že se snažím získat pomoc nebo soucit. Že jsem slabá. Ale když si věřím v tom, co umím, zase si myslím, že jsem lepší než všichni ostatní.

„Tenhle semestr mám tolik studentů, že už nevím, co si s nimi počít. Navíc se nespecializuju na dyslexii ani dyskalkulii."

„Má taky ADHD," dodá Rodger, což mi moc nepomůže.

„Přece to nemůže být tak těžké." Tyler se ušklíbne a nakloní se nad papíry, které jsem mezitím začala rozkládat po pultu. „Proboha, číst snad umí, ne? Některé ty odstavce, co sem nakopíroval, nemají s tím tématem snad vůbec nic společného."

Vezmu si ze stolu skořicový bagel, určitě dárek od vedoucího naší katedry, a začnu ho štědře mazat krémovým sýrem, zatímco si prohlížím několik novějších prací. Skoro to vypadá, že ten dotyčný má všechno úplně na háku.

„Vsadím kilo, že neumí číst," prohlásí Mark. Pak mě přejede pohledem a rozesměje se. „A deset táců, že si ho Rora vezme na starost a vytáhne ho na slušný průměr."

„Neřekla jsem…"

„Beru!" překřičí mě Tyler a vesele si s Markem plácne. „A přihodím dalších deset, že se ji nejdřív pokusí ojet."

„Tylere," vypravím ze sebe a obočí mi vyletí až k vlasům. „Nebuď nechutnej."

Pokrčí rameny, ale na úsměvu, který mu pořád sedí na tváři, je něco děsivého.

„Počkej, až zjistíš, o koho jde," prohlásí a pak se otočí k ostatním klukům. „Až uvidí to jméno, ani náhodou si ho nevezme…"

Cokoli řekne potom, zanikne ve zběsilém tlukotu mého vlastního srdce. Málem při pohledu na jméno na složce vyplivnu sousto bagelu, které mám v puse a už ho najednou nedokážu rozžvýkat.

Matthew Fredderic.

Pro nás všechny by klidně mohl být nějaká bájná bytost. Možná o něm mluví, jako by byl špína na podrážkách jejich nových mokasín, ale celé čtyři roky mu závidí stejně intenzivně, jako po něm já beznadějně a neomluvitelně toužím.

Já a dobrá půlka kampusu.

Odsunu se od stolu a v duchu úpěnlivě prosím jakoukoli vyšší moc, která snad existuje, aby se právě teď nedostavila moje bezděčná reakce na něj – věčné rudnutí. Jinak to budu poslouchat donekonečna.

Prudce se otočím zpátky k Tylerovi a zbytku osazenstva kanceláře.

„Toho si v žádném pří–“

„No tak, Roro. Však tě neukousne.“

„Jo,“ přidá se Tyler. Jen stěží potlačuje smích a v očích mu vesele jiskří. „Spíš se jí pokusí dostat do kalhotek.“

„Hlavně ať použije ochranu, Donaldsone,“ rozesměje se Mark. „Nechceš přece vychovávat Freddericovo dítě, který bude stejně retard…“

„Dost!“ vyjedu na něj a napřímím se. „Ještě jednou to slovo použiješ a nahlásím tě.“ *Zase,* chci dodat, protože už jsem to udělala. Kvůli tomu, jak mluví a jaké používá urážky. Jenže s tím nikdo nic neudělal.

Kakofonie jejich protáhlého *úúúú* mi drásá uši jako výstřely.

„Úplně se třesu strachy,“ ušklíbne se Mark.

Zase čekám. Připadá mi to jako celá věčnost, než si Tyler všimne, jak se mnou Mark mluví. Jenže místo znechucení nebo vzteku zahlédnu v jeho tváři jen mírné podráždění. Není však namířené proti Markovi, ale proti *mně*.

„Já nevím, tak za mě aspoň vezmi závěrečnou schůzku, kterou s ním mám naplánovanou, a uvidíš, jestli to zvládneš,“ povzdechne si Rodger a podá mi druhou složku, kterou drží v ruce. „Tady máš jeho práce z léta. Třeba přijdeš na to, co s ním. Musí projít, jinak přijde o možnost hrát.“

Tím myslí hrát hokej. Protože Matt Fredderic je hvězdou celého kampusu.

Hokejový tým Waterfellské univerzity patří už víc než deset let mezi nejlepší v zemi. Poté, co se loni probojovali do Zmrzlé čtyřky, nalila Waterfellská univerzita do sportovního rozpočtu, především do hokeje, ještě víc peněz.

Celý kampus zaplavily plakáty a kartonové postavy se zářivými tvářemi hráčů: pohledný zlatý hoch a kapitán hokejového týmu Rhys Koteskij, stoický pilíř v brance Bennett Reiner a Matthew Fredderic s hypnotizujícím, křivým úsměvem playboye, láskyplně přezdívaný

Freddy. Dva roky po sobě nejlepší střelec a provokatér par excellence, který nedávno podepsal smlouvu s Dallasem.

Samé informace, které k ničemu *nepotřebuju* a nejspíš bych je *vůbec* neměla znát.

Jenže kdysi dávno jsem do toho levého útočníka byla příšerně zabouchnutá a četla každý článek a příspěvek, který o něm vyšel. Jako největší trapka jsem ho sledovala na sociálních sítích a ukládala si směšné sestřihy, které tam o něm fanoušci zveřejňovali.

A přesto jsem kupodivu neměla nejmenší tušení, že potřebuje doučování.

Natož na *mojí* katedře.

„Prošel aspoň u Sumntera?" zeptám se a rychle listuju štosem testů z biologie. Jen taktak sebou necuknu při pohledu na nemilosrdné poznámky psané červeným perem.

„Ne." Rodger se opře na židli a usrkne ledové černé kávy. Mám sto chutí mu ji vytrhnout z ruky. „Ale tentokrát bude mít Tinleyovou."

Doktorku Carmen Tinleyovou, vedoucí našeho doučovacího programu na fakultě přírodních věd a matematiky a zároveň ženu, na kterou se všichni zoufale snažíme udělat dojem, abychom získali místo v její postgraduální skupině pro pokročilou biomedicínu. Do intenzivního programu si na jarní semestr vybírá tři studenty s nejlepšími výsledky a o ta tři místa nás soupeří sedm.

Navíc ji tak trochu zbožňuju. Je jednou z pouhých dvou žen, které v rámci mého oboru vyučují, a ke studentům se chová přátelsky. Na rozdíl od doktorky Khabraové, která si drží odstup a při známkování i výuce dokáže být nemilosrdná. Zatímco z geniality Khabraové mají studenti respekt a zároveň se jí trochu bojí, Tinleyová působí mile a přístupně.

„No tak, Roro," zašeptá mi můj *možná-stále-ještě-přítel* do ucha a ztiší hlas. „Udělej to pro nás a já tě dneska nechám vyzkoušet další věc z toho tvého seznamu, jo?"

Zrudnu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Křehká srdce**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.